

νά κοιμηθώ, για να μπορέσω να ξυπνήσω πρωί και να θρικόσωμα ναρσι στο «στούντιο»... Μ' αυτό τόν τρόπο, μ' αυτό τ' αούπρω πρόγραμμα εργαζόμαι έντεκα μήνες τόν χρόνο!

Κι' ό Ανρύ Γκαρά, για να μέ καλά να πιστέψω ότι δέν είνι βίολο υπερβολικός, μου άναφέρει τή δουλειά τού περασμένου χρόνου.

—Πρώτα «γύρισα» τόν «Ξανθό όνειρο» στό Βερολίνο, μου είπε. "Έπειτα τόν Γκιρίο τόν «Έτσι είνε ή Σιμόνη» και κατόπι ένκανα μιά μεγάλη «τουρνέ» στην Άφρική. "Όταν γύρισα άπο κεί κάτω, άρχισα τις έξαναλητικές πρόδες τού «Μιά νύχτα γλεντιού» στό «Μπούφ-Γκιριζιέν». Μέσα σέ δώδεκα μέρες έπρεπε να μάθω τόν ρόλο μου και να κάνω άδες τις πρόδες μου!... Τέλος, ύστερ' άπό υπεράνθρωπες προσπάθειες, τά κατάφερα μιά χαρά. Μόλις άμως: πέρασαν τέσσερες μέρες άπό τήν πρώτη παράσταση, άρχισα να «γυρίζω» τόν σενάριο αούτης τής ίδιας όπερέτας! "Όλη τή μέρα, λοιπόν, θρικόκωμο στο «στούντιο» κι' όλη τή νύχτα στό θέατρο. Δέν μου έμειναν για να ήσυχάσω παρά μονάχα τά έξημερώματά... Τι έφίλιότι αυτές ή μέρες! Θυμάμαι, ότι δέν κοιμόμουν περισσότερο άπό τέσσερες ή πέντε ώρες τόν ήμερωμένο. "Άς είνε... "Όταν τέλειωσε λοιπόν τόν «Έτσι είνε ή Σιμόνη», νόμισα, ότι θά μπορούσα να ξεκουραστώ. Μά δέν θαρρούσε!... Τήν άλλη μέρα έφυγ' άμέσως για τόν Χόλλυγουντ, όπου σας δοκίμομαι, ότι δέν έγασα διόλου τόν καιρό μου... "Έκει πέρα δουλέψα...άμερικανικά, έηλοσό πιο σκληρά, πιο έξαναλητικά! Μόλις γύρισα στό Παρίσι, ήρθε ή σειρά τού «Μιά Γυναικά στο Τιμόνι», κι' όταν τέλειωσε αυτό τόν φίλο, πήρα ένα μήνα «άδεια άναυνηχής», γιατί, μά τήν πίστι μου, κινδύνευα να καταλήξω σέ κανένα σανατόριο!

"Έπειτα, όταν πέρασαν ή τριάντα αυτές εύτυχισμένες μέρες, «γύρισα» τόν «Έκλεθαν έναν Άνθρωπο» και προσελήφθημ στό «Βαριετέ» για τις δοκιμές τού «Φλορεστάν Ι», τής νέας όπερέτας τού Σασά Γκιτρού. Αούτες ή δοκιμές άμως άρχισαν πριν τέλειώσω τόν «γύρισμο» τού τελευταίου μου φίλο κι' έτσι, άφου δούλενα όλη τή νύχτα τόν «στούντιο» ως τις πέντε ή άρα τόν πρωί, γύρισα στό σπίτι μου για να κοιμηθώ ως τόν μεσημέρι κι' έπειτα ν' άρχισω τ' άπόγεμα τις άτέλειωτες πρόδες τής όπερέτας στό «Βαριετέ»!

Αούτη είνε ή φαντασμαγορική ζωή μου. Πόσοι θά τή ζήλευσαν; Δίχως άλλο, κανείς! Γι' αυτό κι' έγώ, όταν έρθ' άπό τή ευκαιρία, γλεντώ μέ τέτοιο τρόπο, που παρεξηγούμαι άπ' όλους και χαρακτηρίζομαι ως άσωτος κι' ως παραλυμένος. "Έγώ άσωτος! Θυμάμαι, ότι τόν περασμένο χρόνο πήγα μονάχα τρεις φορές στη Μονμάρτη και φυσικά έπια όσο μπορούσα περισσότερη σαμπάνια, χόρεμα όσο άντεχα και τέλος, δημιούργησα και τά σχετικά έπισόδια τ' άπασαίματα σέ μιά θουοβόδη διασκεδάσι. "Η Μπέτυ, φυσικά, ήταν κατενθουασισμένη... "Αν μπορούσα να ήμουν έτσι όλο τόν χρόνο, θά ήμουν για τή γυναίκα μου, ένας ιδανικός σύζυγος! Μά δέν μπορώ ν' άποτινάξω τόν ζυγό τής δουλειάς κι' έτσι είμαι γι' αούτην ένα παράξενο πλάσμα, που διαρκώς κοιμάται όρθιο! Ναι, φίλε μου... Ποτέ μου δέν χόρτασα τόν ύπνο. Πώς λοιπόν μπορώ να είμαι εύχάριστος και διασκεδαστικός σέ μιά γυναίκα; "Η ύποχρέωσις τής φήμης μου και τής έπιτυχίας μου σόν κινηματογράφου, μ' άνάγκασαν να παρουσιάζομαι στό μάτια τής ως ό πιο άνυπόφορος σύζυγος! "Η Μπέτυ δέν παραπονέθηκε ποτέ τής, μά καταλάθαν άπό τήν έκφρασι, τών ματιών τής πόσο μέ...λυπόταν. "Ηταν έλεύθερη και μπορούσε να θγαίνη έξω κάθε θράδυ, να γυρίζη τά έξημερώματά και να διασκεδάζη μέ τους φίλους μας. "Έγώ σ' όλο αυτό τόν διάστημα κοιμόμουν ευθυμισμένος σέ μιά νάρκη δίχως όνειρα. "Ε, λοιπόν, πώς μπορούσε να έξακολουθήση μιά τέτοια ζωή; "Η μνη λύσις, ήταν τόν διαζόγιο. Κι' έτσι πήραμε τήν άπόφασι να χωρισόμα σάν δυο καλοί φίλοι.

—Μήπως έχετε στό νοο σας να έξαναπνρευτήτε κάποτε; ρώτησα χαμογελάοντας τόν Ανρύ Γκαρά.
—"Ω, όχι! μου άπάντησε. Παντρεύομαι δυο φορές, μά δέν έγω καμιά διάθεση ν' παίξω και για τρίτη φορά τόν ρόλο τού σούζου. "Αν τύγει άμως να παρατήσω για πάντα τόν κινηματογράφο, έ, τότε θά παντρευτώ και για τρίτη φορά, κι' όχι μόνο μιά γυναίκα, αλλά ένα δόκλομο χαρέμι!...

Κι' ό Άνρύ Γκαρά σπάρθηκε άπό τήν πολυθόνη του, γιατί δέν είχε περισσότερο καιρό στη διάθεσι του. "Απ' ώρα διαζόταναι να εύγη άπό τόν σαλόνι, για τόν στούντιο ή για να κοιμηθ' λιγάκι. Ποιός έξέπε!... Μόνο ή Μπέτυ θρικόκωταν κιάλας για τά χειμερινά άπό τόν στό Σαιν-Μόρις.
DIDIER DAIK

ΑΠΟ Τ' ΑΠΟΚΡΥΦΑ ΕΥΑΓΓΕΛΙΑ

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΗΛΙΚΙΑ ΚΑΙ ΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

[Πιστη μεταφρασις τού Ευαγγελίου τού Άποστόλου Θωμά]

"Ιδού σήμερα ή συνέχεια και τόν τέλος τών παιδικών θαυμάτων τού Χριστού, όπως μάς τά διηγείται στο άπόκρυφο Ευαγγέλιό του, ό Άπόστολος Θωμάς:

Μιά άλλη μέρα, στη γειτονιά τού Ίωσή κάποιο παιδάκι νήπιό άρρώστησε κι' έπέθανε. "Η μητέρα του έβαλε τότε τά κλάμματα και τις φωνές. "Άκουσεν ό Ίησούς τόν θόρυθο, έτρεξε γρήγορα και θρικόκωτας τόν νήπιό νεκρό, έβαλε τόν χέρι πάνω στο στήθος του και είπε:

—"Έγώ σοο λέω, θρέφος, μήν πενάηης, παρά ζήσε και μεγάλανε κοντά στη μητέρα σοο!

Κι' εύθς τόν νήπιό άνοιξε τά ματάκια του και χαμογέλασε στη μητέρα του.

—Σήκωσέ τόν και θύζασέ τόν! είπε ό Ίησούς στη μητέρα τού θρέφους. Και να μέ θυμάσαι!

"Όλοι όσοι ήταν εκεί, εθαύμασαν τότε κι' είπαν:

—Στ' άλληθα, τόν παιδί αυτό ή Θεός είνε ή άγγελος Θεού, γιατί ό,τι λόγω πη, γίνεται άμέσως.

"Ο δέ Ίησούς έβγυηκεν άπό κείνο τόν σπίτι, παίζοντας με τ' άλλα παιδιά τής γειτονιάς.

"Υστερ' άπό λίγον καιρό, εκεί κοντά χιόχταν ένα σπίτι και κάποιος χιόστη έπεσε κι' έμεινε σόν τόπο. "Έγινε μεγάλη χλόσθη κι' ό Ίησούς έπήγε να ίδη τί συνέβαινε. Βλέποντας έναν άνθρωπο νεκρό κάτω, τόν έπιασεν άπό τόν χέρι και τόν είπε:

—Άνθρώπε, σοο λέω, σήκω πάνω και κάνε τή δουλειά σοο!

Κι' ό άνθρωπος σηκώθηκεν άμέσως και τόν έπροκύησε.

"Ο δέ όχλος εθαύμασε κι' έλεγε:

—Αούτόν τόν παιδί άπό τόν ουράνο θάγη κατέβει, γιατί πολλές ψυχές έσωσε άπό τόν θάνατο κι' άλλες πολλές έχει να σώση όσο θά ζή!

"Όταν ό Ίησούς έγινε δώδεκα χρονών, οι γονείς του, πηγαίνοντας με τους άλλους στό Ίεροσόλυμα, για τις έορτές τού Πάσχα, καθώς ήταν συνηθια, τόν έπήραν μαζί τους. Κι' άμα πέρασε τόν Πάσχα έγυρισαν στό σπίτι τους. Μά στο γυρισμό εδραν στο θρόνο πός ό Χριστός δέν ήταν μαζί τους. "Ενόμισαν πως θάγε πάει μπροστά με τους άλλους συγγενείς και γνωστούς τους, κι' έτσι έπείρατσαν μήτε ήμέρας δοκού. Τόν θράδυ, όταν έσταυτήσαν να μειουν κάπου, ζήτησαν τόν παιδί, εώρτησαν πώς συγγενείς και τους γνωστούς τους, μήν τόν έβαν, μά δέν τόν θόηκαν πουθενά. Καταλυμισμένοι, λοιπόν, έγύρισαν πάλι στην Ίερουσαλήμ και έψαχχαν παντού για τόν παιδί, τρεις ήμέρες, μά δέν τώθρικοσαν.

Τέλος, έμαθαν πώς κάποιο παιδί ήταν μέσα στο ναό, κι' όταν έπλησαν εκεί, θόηκαν τόν Ίησού άνάμεσα στους Δασκάλους και τους Γραμματέες να τους ρωτήη και να τους άπαντήη. "Όλοι τόν άκούσαν με προσογή κι' εθαύμαζαν, πώς ένα παιδάκι άποστουαίνι τούς Πρεσβυτέρους και Δασκάλους τού λαού, έξηγώντας τά κηφάλια τού Νόμου και τις παραβολές τών Προφητών.

"Η Μαρία, ή μητέρα τού Ίησού, τόν έπλησιασε κλαίοντας και τόν είπε:

—Γιατί μάς τώκαυσε αυτό, παιδάκι μου; Τρεις μέρες γυρίζομε να σε θροδισ, κλαίοντας και θρηνώντας.

Κι' ό Ίησούς τής άπάντησε τότε:

—Γιατί με νοουέτε; Και πού ψάχτετε; Δέν ξέρετε πώς θάμουν σόν Οίκο τού Πατρός μου;

Οι δέ Γραμματέες και οι Φαρισσαίοι τής είπαν:

—Εού είσαι ή μητέρα αούτου τού παιδιού;

—Ναι, έγώ είμαι!

—Ευτυχισμένη είσαι μεταξύ όλων τών γυναικών, γιατί εύλόγησεν ό Θεός τόν καρπό τής κοιλίας σοο! Γιατί τέτοιαν δόξα, άρετη και σοοσία, σάν αούτουν τού παιδιού, έμεις ούτε έξαναίδιαμε, ούτε έξανακούσαμε ποτέ!

"Ο Ίησούς έσηκώθηκε τότε κι' άκολούθησε τήν μητέρα του κι' ήταν ύπάκουος στους γονείς του. "Η δέ μητέρα του θυμόταν με συγκίνησι όλα όσα έβιναν.

Κι' ό Ίησούς έπρόκοβε πάντα σέ σοοσια και σέ χάρη Θεού και τόν άνήκει ή δόξα εις τους αιώνες τών αιώνων, αμήν!...

Τόν Λαγείο «Μευκέτο» — «Οικονομείας» είνε τόν ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΟ όλων. Στην κλήρωσι του θά συμμετάσχουν στην Έπιτροπή και αντιπρόσωποι έξ έλης τής Έλλάδας: Άπό τήν Θεσσαλία, τήν Στερεά, τήν Πελοπόννησο, τόν Αιγαίο, τήν Έπταννησο.
Οι κ. κ. αντιπρόσωποι τών έπαρχιών θά ταξειδέψουν και θά διαμείνουν στην Άθήνα με έξοδά μας !...